

DEEL I

DE BRUID

I

Ze verloofden zich als volgt.

Ze bezochten in Dublin een feestje en wandelden daarna door keienstraatjes naar huis. Celine was zesentwintig jaar oud en Luke achtentwintig. Hij was lang, slank, had donker haar en droeg een half ingestopt zachtblauw overhemd. Zij was smaakvol lelijk: rechthoekig gezicht, platte zwarte sandalen. Ze droeg handschoenen, hoewel het een warme avond was.

Ze waren allebei snelle praters, maar zijn toon was bedaard en die van haar had meer pit. Ze hadden het over twee van de gasten, die net uit elkaar waren.

‘Volgens mij hebben ze de hele avond geen woord met elkaar gewisseld,’ zei Celine.

‘Eerlijk gezegd hadden ze er eerder mee moeten kappen,’ antwoordde Luke.

‘Hoe bedoel je?’

‘Ik bedoel, uit elkaar gaan is altijd een drama. Maar het scheelt een hoop drama als je ermee kapt zolang je elkaar nog leuk vindt.’

Ze slenterden linksaf een straat met rijtjeshuizen in. Celine stak de sleutel in het slot van hun rode voordeur en samen beklommen ze de krakkemikkige gemeenschappelijke trap. Ze bewoonden een tweekamerappartementje op nr. 23, een gesplitst georgiaans herenhuis. De boiler begaf

het aan de lopende band, de voornaamste voorziening in de buurt was de man die vanuit zijn Nissan wiet verkocht en de huur bedroeg tweeduizend euro in de maand.

Toen ze het vorig jaar hadden betrokken, had de huisbaas hen gewaarschuwd: ‘Het is hier niet het Ritz hè, luitjes.’ Celine had weinig moeite dit feit te onthouden. Hun halletje telde een kokosmat en een koperen schoenenrek: hier werd het vuil bij de ingang onderschept, terwijl het in het Ritz overal mocht neerstrijken, zolang het maar betaalde. De slaapkamer en de badkamer waren krap en spartaans, en helaas niet het Ritz. Het woongedeelte bevatte Celines piano en een groengele kitchenette. Er was geen ruimte voor een tafel. Het was hier, let wel, niet het Ritz. Dus aten ze op de bank.

In de badkamer trok Celine bij de wasbak haar zwarte leren handschoenen uit en deed crème op haar handen. Ze was beroepspianiste en smeerde haar handen alleen ’s avonds in om te voorkomen dat er lotion op de toetsen kwam.

Ze veegde haar handen af met een tissue en kroop bij Luke in bed. Er ontsnapte haar een ‘o’ toen ze zijn lichaam voelde, alsof ze verbaasd was dat hij daar lag.

Ze pakte het gespreksonderwerp van zojuist weer op.

‘Niemand kapt met een relatie zolang die de ander nog leuk vindt,’ zei ze. ‘Je denkt bij jezelf, oké, het gaat slecht, maar nog even en dan is het weer goed. Vervolgens blijft het slecht gaan totdat het voorbij is.’

‘Je moet de beslissing vooraf nemen,’ zei Luke. ‘Wat is het ergste dat die ander jou kan aandoen waarbij je die ander nog steeds leuk vindt, maar echt op het randje. Dan is dat voor jou de grens en als die ander dat doet, vertrek je. Of wat je ook kunt doen... zo’n evaluatieformulier invullen, weet je wel?’

‘Omcirkel 10 voor “ben dol op nieuwe magnetron”, om-

cirkel o voor “vind nieuwe magnetron stom en wens hem kortsluiting”?’

‘Precies.’

‘Het is de vraag of je met die methode kunt peilen of je gelukkig bent.’

‘Misschien niet,’ zei Luke.

Celine slikte de woorden in: ben jij eigenlijk gelukkig?

Ze waren doorgaans niet zo van het ‘delen van hun gevoelens’. Celine had thuis nooit geleerd hoe dat moest. De tint van je inwendige moodring beschouwen als een vrijbrief om je hart te luchten en dan ook nog een geboeid publiek verwachten...? Nee, nee. Weleens een Ier ontmoet? Ze waren nu drie jaar samen en Celine beoordeelde hun relatie aan de hand van rommeligheid. Lukes gehavende paperbacks bezetten de vensterbanken, hij had een koffiemolen aangeschaft en een halve kat. De andere helft was van haar en het zou een lastig te splitsen eigendom zijn, dus hopelijk zouden ze het nog lang samen uitzingen.

Celine knipte het leeslampje uit. ‘En wat is jouw grens? In theorie.’

‘Nou ja, het klinkt ouderwets...’ Luke aarzelde, alsof hij wachtte tot zij de rest van zijn woorden uit hem zou trekken. ‘Maar als ik ons nooit zou zien trouwen, of een vergelijkbare verbintenis aangaan. Als ik wist dat dat er niet in zat, dan... ja. In theorie.’

‘Als je zegt dat dat er niet in zit, wie heeft dat dan bepaald?’

‘Dat zei ik niet.’

‘Mocht je telepathisch begaafd zijn, dan gaat dat veel meer problemen opleveren dan oplossen.’

‘Ik zei niet dat het er niet...’ Luke viel stil. ‘Nou ja, het is toch zo? Wij gaan nooit met elkaar trouwen. En dat hoeft op zich geen probleem te zijn. Het zou stom zijn ermee te stoppen als het goed gaat. Maar wij gaan niet samen oud worden.’

Er viel een stilte, waarvoor Celine zich verantwoordelijk voelde. De kat miauwde in de andere kamer.

Celine zei ten slotte: 'Als je er echt zo over denkt, zouden we nu meteen uit elkaar moeten gaan.'

Geen reactie van Luke.

Ze voegde eraan toe: 'Volgens jouw criteria.'

Stilte.

'Maar,' zei Celine, 'soms zeg je dingen omdat je wilt dat ik je tegenspreek. Al is het ook oké als dat niet zo is en je wilt dat ik je gelijk geef.'

Nog steeds geen antwoord.

'Zeg me wat ik moet zeggen,' zei ze.

'Zeg wat je wilt.'

'Een van ons zal wel moeten, vrees ik. Weet je... ik moet vaak terugdenken aan die keer dat je zei dat je geen relatie wilde. Toen antwoordde ik dat ik uiteindelijk wel iets met iemand wilde, maar niet met een jongen die ik pas net kende, dus dat we voorlopig oké waren. Een tijdje later zei ik dat we ermee moesten stoppen als je nog steeds geen serieuze relatie wilde en toen zei je dat je van gedachten was veranderd. Soms denk ik dat je altijd al met me samen wilde zijn. Je kon het alleen niet erkennen totdat ik het deed.'

Weer stilte.

'Als ik dingen hardop moet uitspreken voordat jij ze zelfs maar in gedachten uitspreekt,' zei Celine, 'dan is dat niet mijn favoriete eigenschap van jou. Het is niet een aspect dat ik zou meenemen naar een onbewoond eiland als ik er maar drie mocht kiezen. Toch zou ik de keuze heel lastig vinden. Sterker nog, ik zou het onmogelijk vinden om er maar drie uit te zoeken. Vermoedelijk hou ik van jou met alles erop en eraan. En ik denk dat dat voor mij betekent dat ik voor altijd bij je wil zijn.'

En toen stelde Luke de vraag.

Iedereen wilde de bruiloft in Dublin vieren, maar tante Maggy gaf de voorkeur aan Londen, dus werd het Londen.

Celine was in Dublin geboren en had nooit ergens anders gewoond. Luke was in Londen opgegroeid, maar zijn ouders waren Iers en hij was drie jaar geleden naar het moederland geremigreerd.

Dublin leek de aangewezen plaats.

Celine schreef 'DUBLIN' in haar notitieboekje.

Wat allemaal niet wegnam dat de huwelijksceremonie in Londen werd gepland.

'Het verlovingsfeest gebruik je voor het opstellen van de gastenlijst,' zei tante Maggy tegen Celine over haar vaste telefoonlijn in Londen. 'Waarschuw me voor herrie. Ik sta de vogels af te stoffen.' De vogels waren Maggy's zwaantjes van Waterford-kristal, plus enkele buitenbeentjes: havik, arend, duif. Oom Grellan had ooit de vergissing begaan Maggy een mus van Tipperary-kristal cadeau te doen. Met de vogelsoort kon Maggy leven, maar dan wel eentje van Waterford. Geld geven aan Tipperary? Over haar lijk.

Maggy was in de jaren tachtig met Celines oom Grellan getrouwd toen ze allebei jonge Ierse immigranten in Lon-

den waren. Ze hadden zelf geen kinderen, dus bemoeide Maggy zich voortdurend met haar twee nichtjes. Had ze een opmerking eenmaal geformuleerd, dan kon ze die onmogelijk voor zich houden, en ze was nog nooit zaken tegengekomen die niet haar eigen zaken konden worden.

Toegegeven, ze was zelf niet een van de personen die gingen trouwen. Maar ze had middelen.

Dankzij hun succesvolle loodgietersbedrijf hadden oom Grellan en tante Maggy een kast van een huis in Noord-Londen kunnen kopen. Celine en Lukes aantal vierkante meters in Dublin telde daarentegen een vorstelijke tachtig procent van het wettelijk minimum.

Maggy's openingszet: 'Wij verzorgen het verlovingsfeest.'

Geen onredelijke eis: ze had de wil, ze had de ruimte.

Op deze manier kreeg Maggy haar vinger. Daarna kwam de hand.

'Het verbaast me dat je moeder je niets over verlovingsfeesten heeft geleerd,' vervolgde Maggy tegen Celine aan de telefoon. 'Maar ze had het druk. Met de dokter uithangen en van je vader scheiden. Nou, juffie, het werkt zo: je kijkt wie er komt opdagen voor het verlovingsfeest en dan weet je hoeveel mensen er naar de bruiloft komen.'

'Prima,' zei Celine. Ze was zwaar allergisch voor twee dingen: logistiek en communicatie.

'Alleen...' zei Maggy. 'Laat maar. Jammer, maar het is niet anders.'

Dit was het moment waarop Celine bevroedde dat ze om de tuin werd geleid. Ze wist niet hoe, of op welk vlak, maar Maggy zette altijd een speciale stem op wanneer ze haar meesterzet deed.

'Als je het verlovingsfeest in een ander land houdt dan de bruiloft zelf,' zei Maggy, 'heb je geen idee wie er wel of niet zullen komen. En de bruiloft is pas over een jaar. Wie

weet waar we dan allemaal uithangen? Op Mallorca misschien wel, of in Meath. Maar luister, er zijn methoden om een inschatting te maken. Als het feest aanstaande juni in Londen is, en de bruiloft volgend jaar juni ook in Londen is...'

Tante Maggy's overredingskunsten onderbreken, dat deed je niet. Ze zou zich beroofd voelen, bedrogen zelfs.

Toen Luke die avond op nr. 23 thuiskwam, zei Celine tegen hem: 'Ik heb iets vreselijks gedaan.'

'Om eerlijk te zijn ik ook,' zei Luke.

Celine klopte op het kussen en Luke kwam bij haar op de bank zitten.

Gewekt door Lukes binnenkomst sprong hun blauwogige siamees op de piano en sloop snuffelend over de klep. Ze hadden haar Madame Esmeralda genoemd, naar het huisdier van de componist Franz Liszt. ('Slechts een van de poesjes in Liszts leven,' had Celines zus Phoebe daarover opgemerkt.) Hoewel Madame Esmeralda een hekel had aan andere katachtigen, koesterde ze haar mensen vanwege hun oponeerbare duimen. Ze waren waardeloze acrobaten en hadden verontrustend weinig haar, maar ze maakten haar blikjes kip open, en dat was geen kattenpis.

Het werd al donker buiten. Celine stond op om de gordijnen dicht te doen, liep terug naar de bank en strekte haar benen uit op Lukes schoot.

Hij streefde haar enkel en zei: 'Ik heb onze landenmanager laten zeggen dat we "schuins in de markt staan".'

Luke was communicatiestrategie bij een multinational techbedrijf dat Dublins havenkwartier had opgekocht en er zijn hoofdkantoor had gevestigd. Hij had een ongezonde fascinatie voor bedrijfslingo. Aanvankelijk had hij zich

beperkt tot het noteren van uitdrukkingen, maar algauw was hij ze zelf gaan verzinnen. Bedrijfsjargon had een bizar nautische inslag – ‘iedereen aan boord krijgen’, ‘alle hens aan dek’ – dus tapte hij uit dat vaatje en wachtte vervolgens af om te zien welke woorden zich verbreidden.

‘Wat betekent “schuins in de markt staan”?’ vroeg Celine aan Luke.

‘Daar zijn we nog niet over uit,’ zei hij. ‘Ik wilde ermee uitdrukken dat we aan de zijlijn staan. Maar mijn chef hoorde “schuins” in de zin van “schuinsmarcheerder” en maakte ervan dat we onze talloze vijanden een loer draaien.’

‘Je wordt vaak verkeerd begrepen. Maar mijn ding is erger.’

Ze vertelde het hem.

Hij zei een tijdje niets. Toen: ‘Daar valt mee te werken.’

‘Zeker weten?’ vroeg Celine. ‘Ik weet dat je de bruiloft graag in Dublin wilde.’

‘Ik bedoel, als jij gelukkig wordt van Londen,’ zei Luke.

‘Tante Maggy wordt er gelukkig van,’ zei Celine. ‘En daar wordt oom Grellan gelukkig van, waar mijn moeder gelukkig van wordt, en zij zijn de mensen voor wie ik ga trouwen. Naast jou. En waarschijnlijk nog iemand.’

‘Jezelf?’

‘De kat.’

Juist op dat moment boorde Madame Esmeralda haar tanden in een speelgoedmuis, liep ermee van de vensterbank naar de bank en liet hem daar vallen. Luke aaide de zijkant van haar snoet. ‘Dit is te veel eer,’ zei hij. ‘Merci, madame, foor deez cadeau.’

‘Ze denkt dat je niet in je eigen eten kunt voorzien,’ zei Celine. ‘Godzijdank is ze geen buitenkat, anders waren het konijnenkoppen geweest. Maar er is nog iets wat ik wilde zeggen.’

‘Je bent een vat vol verrassingen.’

‘Dit is niet mijn schuld,’ zei Celine. ‘Dat andere trouwens ook niet, wil ik graag benadrukken. Probeer jij maar eens in discussie te gaan met Ierse vrouwen van middelbare leeftijd.’

‘Over veertien jaar is me dat voorrecht vergund.’

‘Over veertien jaar ben ik niet van middelbare leeftijd.’

‘Je bent zesentwintig,’ zei Luke. ‘Middelbare leeftijd begint bij veertig.’

‘Jij bent ouder.’

‘Dat is waar. Er is een tussenperiode van twee jaar waarin jij in discussie gaat met een echtgenoot van middelbare leeftijd, en ik niet.’

‘Maar dat tweede ding,’ zei Celine. ‘We moeten Maria uitnodigen.’

Ditmaal was Luke met stomheid geslagen.